Перець

№ 15 (745)
Рік видання 40
СЕРПЕНЬ
1966
КИЇВ
Ціна 10 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

РЯТІВНЕ КОЛО

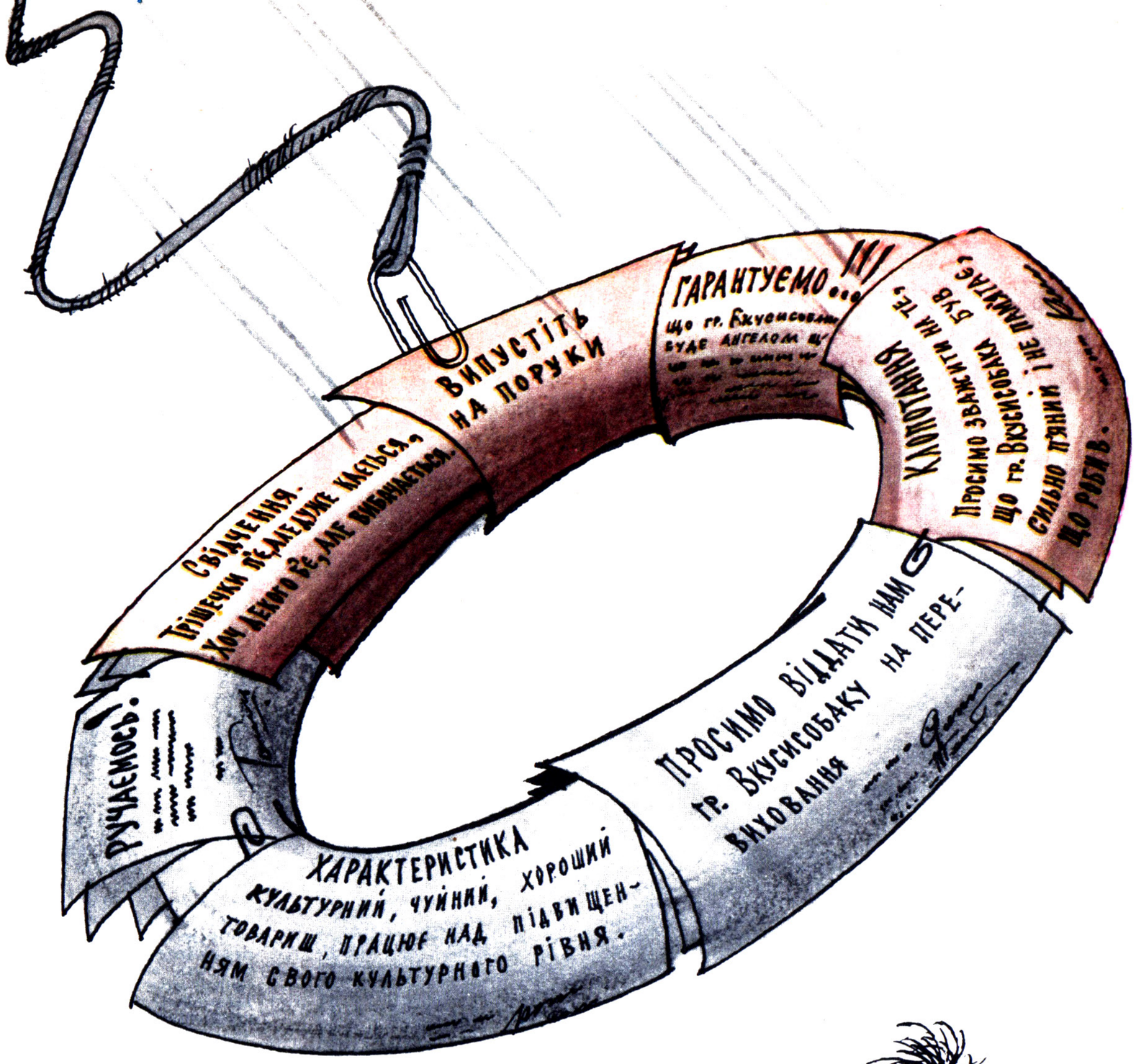

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А запчастини він дістати може?

Здоровенькі були!

Відвертий і щирий лист керуючому трестом «Стебникхімбуд» В. Д. ЗАВАДОВСЬКОМУ і директорові Стебницького калійного комбінату Є. М. КУДРЯВЦЕВУ

Вельмишановні Володимире Даниловичу і Євгене Михайловичу!

Приводом для цього листа стала чутка. Так, так, чутка, в яку я, відверто кажучи, одразу й не повірив. Повідав один знайомий, що довелося йому бувати у вас на квартирах і дива дивнії там бачити. Квартири, каже, хороші, з усіма вигодами, і меблі гарні, сучасні. А от виглядає там усе, каже, послухайте як. У вітальні на столі, покритому дорогою скатертиною, стоїть відро з помиями, на піаніно розкидані брудні тарілки, ножі й виделки, на чудовий — найновішої марки — телевізор, поряд з кімнатною антеною, поставили чомусь кошик із сміттям, а паркетна підлога густо покрита торішнім порохом і позавчорашніми недокурками.

Де ж, посудіть самі, було повірити, що культурні, інтелігентні люди, які керують будівництвом великого сучасного підприємства і самим підприємством, можуть припуститися такої некультурності у власній хаті?! Настільки то було несподіваним, що закортіло мені переконатися, чи не є ця розповідь плодом хворобливої фантазії.

Отож і прибув я у Стебник. Щоправда, у квартири ваші не завітав, бо з дитинства навчений без запрошення у гості не ходити. Зате побував у селищі, пооглядав корпуси й навколишню територію Стебницького калійного комбінату й будівництво його другої черги.

І — хоч ображайтеся на мене, хоч не ображайтеся, люди добрі,— а дійшов я думки, що коли мій знайомий і перебільшив, то хіба трохи. Бо ж не може, справді, людина вдома показувати зразки акуратності, а на роботі бути учбово-показовим нечупарою.

Перед головним адміністративним корпусом я бачив стенди з інструкціями: «Наукова організація праці», «Передовий досвід у будівництві». Інструкції правильні. Та заглянув я за стенди. Трава, що з силою пробивалася крізь купи тріски і дощок, іржавого заліза, ганчір'я і сміття, красномовно свідчила: тут, за стендами, колись зелених скверик.

Так, це був ще не смітник. Це була, якщо хочете, поганенька модель смітника. Справжній смітник розкинувся неподалік — його називають монтажним майданчиком. Чого тут тільки не було! Просто неба, загартовані на прикарпатських вітрах і під дощами, лежали поржавілі труби вперемішку із новими рейками, і тут же — цистерни, металоконструкції, старий ківш екскаватора, нові, хоч вже добряче пошарпані, чани, назавжди і мальовничі пагорби розмаїтого сміття. На такі пагорби, перерізані розбитими дорогами, баюрами й рівчаками, я раз у раз натикався й далі, мандруючи по території комбінату й селищу. І зразу якось стенд «Передовий досвід у будівництві» видався витівкою жартівника-пародиста.

А ще читав я вивішені на видному місці соціалістичні зобов'язання будівельників. Є в них і таке: економити бетон, цемент, пиломатеріали, скло, арматурну сталь. Справді, будівельники добиваються економії. Та коли ви, шановні товариші керівники, вирішили зберігати зекономлені матеріали на розкиданих по всій території смітниках, то тут, як мені здається, припущено якийсь конструктивний прорахунок.

І, очевидячки, невипадково із соціалістичних зобов'язань випав один дуже важливий пункт: про культуру виробництва.

А культура — це широке поняття. І починається вона з робочого місця. Побував я на ваших, шановні керівники, робочих місцях — у службових кабінетах. Не буду описувати, як незатишно, незугарно вони виглядають — ви це й самі знаєте. Скажу тільки, що доводилося мені бачити поденуди в житті образливі для відвідувача таблички: «Перед входом витирайте ноги!» У вас таких табличок нема. І потреби в них, скажу, теж нема. Як на мене, то повісив би я тут іншу табличку: «Виходячи з кабінету, витирайте ноги!» Отана у вас підлога немита, мабуть, усі два роки, відколи адміністративний корпус зданий в експлуатацію...

Що й казати, культура виробництва й побуту — це широке поняття. Коли вона є, то в робітничих гуртожитках і підлоги пофарбовані, і перед дверима в кімнати лежать хідники, і у вікнах цілі шибки, і електричні лампочки горять тоді, коли робітники хочуть читати, а не тоді, коли має приїхати комісія...

Коли вона, культура, є, то керівники дбають про будівництво побутово-культурних закладів. Кажучи «дбають», маю на увазі — активно будують. А не так, як у вас, у Стебнику, де на будівництво кінотеатру, що має бути закінчений у цьому році, асигновано 150 тисяч карбованців, а освоєно лише 31 тисячу. На будівництві профтехшколи освоєно лише десяту частину асигнованих коштів, а запроектована лікарня по суті зовсім не будується.

Словом, коли є культура виробництва й побуту, то нема того, що довелося мені бачити в Стебнику. І чи не спадало вам на думку, шановні Володимире Даниловичу і Євгене Михайловичу, що широко поширений у Стебнику культ неохайності є також і однією з причин повільного освоєння технології виробництва калійних добрив на перший черзі комбінату?!

Ви кажете: за великими справами не помітили цих дрібниць. Та, по-перше, не дрібниці то, а по-друге, не помітити ж було важко, бо громадськість не раз, даруйте мені на різкому слові, тикала вас носом у ці «дрібниці». Ще восени минулого року дуже кріпко писала про це львівська обласна газета «Вільна Україна». Ви тоді відписалися: недоліки мають, мовляв, місце, враховуємо, запевняємо, виправляємо...

А нині, от бачите, до авралу дійшло. Я спостерігав, як зняті у масовому порядку з інших ділянок робітники й робітниці штурмували захаращену територію, наводили «глянець».

Мимоволі згадалася стара народна усмішка: «Синку, помий шию, тьотя має приїхати», — «А коли вона не приїде, то чого я маю з чистою шиєю ходити?!»

Безкультур'я, антисанітарія на будівництві набули такого розмаху, що для боротьби з ними виникла потреба створити спеціальний штаб у складі авторитетних представників львівських обласних і дрогобицьких міських організацій. Що ж, нехай буде штаб. Тільки не слід забувати давній заклик радянських сатириків: «Годі боротися за чистоту, давайте підмітати!» І робити це треба без авралів, систематично, щодня.

Цього й бажаю вам від щирого серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

За діловими якостями.

ОБУРЕНИЙ САЗАН

(МОГЛО Б БУТИ БУВАЛЬЩИНОЮ, ЯКБИ РИБА ВМІЛА ГОВОРИТИ)

Стою в воді...
Нема команди «струнко»,
А я завмер, неначе поплавок,—
Жду,
Жду, мов хлопець першого цілунку,
Жду клюву, хоч до пояса промок.
«О риба, клюнь! —
Благаю мовчки знов я,—
Та ж на таку приманку б
Клюнув бог!—
Розпарений з великою любов'ю,
Прославлений рибалками горох...».
Ах —
Ледь не розтягнувся у воді я.
Рвонуло так,
Немов буксир — паром...
Тримайсь!
На тебе — вся моя надія,
Улюблений рибалками капрон!
Тягну,
Тягну я тушу півметрову!
Ій-бо — сазан!

І я від щастя — вмлів...
Тягну
З таким натхненням, як із тронів
Стягали і царів, і королів.
І красеня таки — хоч і не скоро —
Я виволік на берег.
Гордий — страх!
Та враз почув підкреслено-суворе:
«За сазана, громадянине,
Штраф.
Складемо актик...»
Що скажу я проти?!.
І тут сазан сам допоміг мені —
Сказав:
— В цій річці я напився гидоти
І на гачок поліз, бо очманів...
Спускають в річку різні хімікати.
Яке вже там життя в такій воді?!
Е, ні, не хочу, братці, я здихати,
Як гинути — то на сковороді!

Григорій ПЕЧЕНІВСЬКИЙ.

Телеграфне агентство Перця

ЧУДО-ДЕРЕВО

КРАСНОКУТСЬК, Харківської області. (Наш кор.). У колгоспі «Здобуток Жовтня», Краснокутського району, вирощено липу фантастичного розміру. Нав'язавши колгоспникам членські квитки добровільного протипожежного товариства і ДТСААФ (звичайно, з відповідним відрахуванням певних сум), місцеві окозамилювачі зуміли створити видимість існування цих організацій. Насправді ж ніхто в колгоспі про них і гадки не має.

ПЛАКАТОНОСНІ ДЕРЕВА

МИКОЛАЇВ. (Телеграфом). У флорі південного Миколаєва з'явилася новинка — «Плакатоносні дерева». Особливість цих нових декоративних рослин у тому, що, коли верхня частина їх милує око густою кроною, нижня — тішить їх яскравими плакатами, прибитими до стовбурів добрячими цвяхами. Найбільше плакатоносних дерев по вулиці Пушкінській, тобто в центральній частині міста.

Миколаївці сподіваються, що досвід місцевих дендрологів буде відповідно оцінено всіма любителями природи.

ЗАЛИШАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДРІБНИЦЯ

БІЛОПІЛЛЯ, Сумської обл. (ТАП). Як повідомляє наш кореспондент, тут пущено в хід чергову обіцянку Міністерства зв'язку УРСР — здати в експлуатацію Білопільську ретрансляційну телевізійну станцію.

Усе необхідне обладнання є. Нездійснених обіцянок завершити роботу теж не бракувало і не бракує. У Міністерстві зв'язку нашому кореспондентові теж пообіцяли, що цього року тут станцію пустять в дію.

Так що все є. Залишається тільки дрібниця — довести, нарешті, справу до пуття.

НЕЗВИЧАЙНИЙ ХАБАР

КРИМ, селище ЖОВТНЕВЕ. (ТАП). Адміністрація місцевого Червоногвардійського заводу будівельних матеріалів очевидно вважає, що в колгоспі «Аврора», Добровеличківського району, Кіровоградської області, почали вирощувати нові сільськогосподарські культури: кабель шланговий, алюмінієвий дріт, коробки передач для машин ГАЗ-51, диски для «Москвича» і «Волги». У зв'язку з цим адміністрація довела колгоспові план поставок цих культур. Лише тоді, коли колгосп поставить заводові урожай кабелю, дроту і т. д., він у свою чергу поставить колгоспові давно вже оплачений будівельний матеріал.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

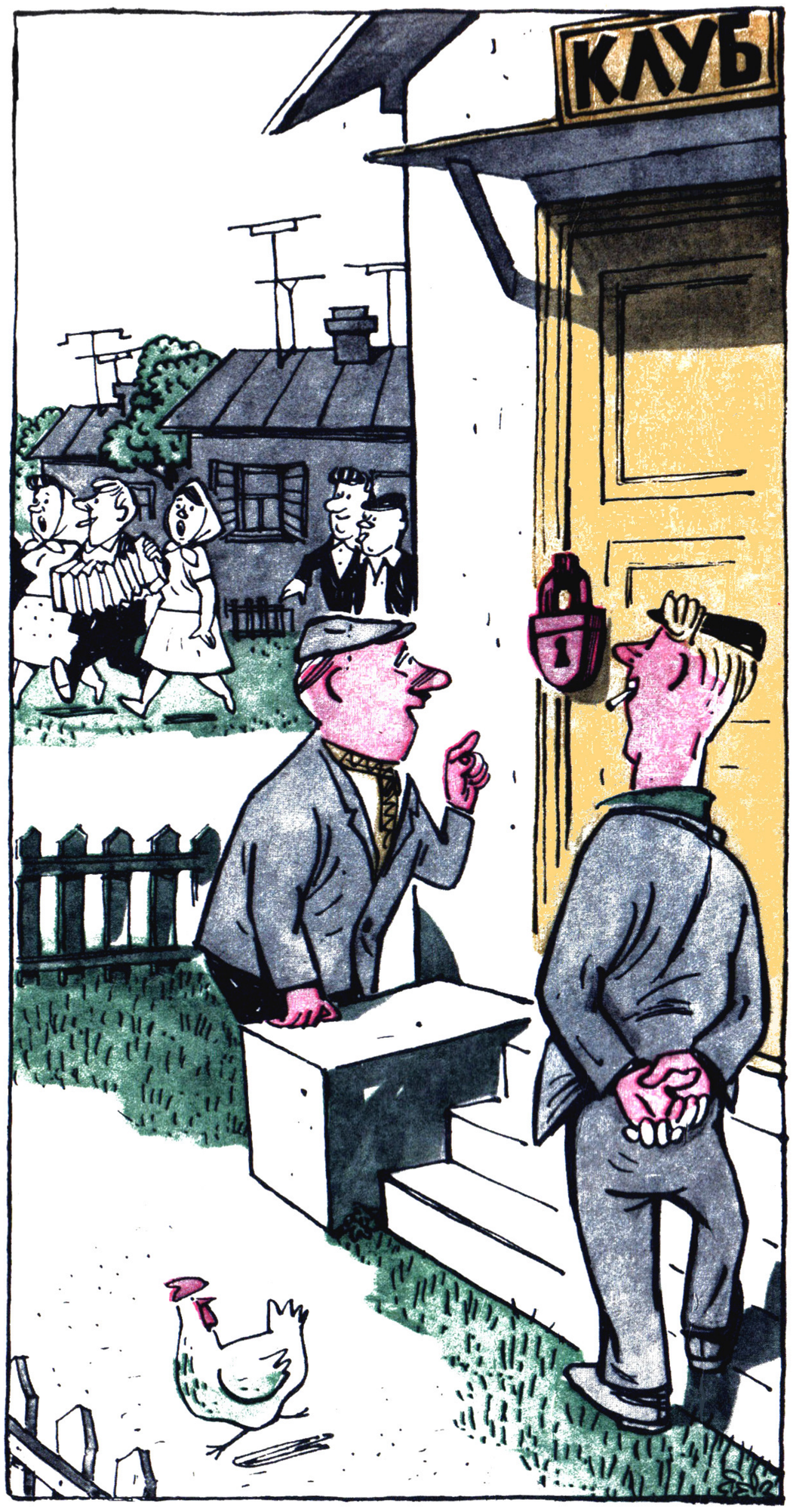

— Дивись — новий замок на клубі!
— Так у нас же новий завклубом.

ФУТБОЛ

Для мене футбол — це більше, ніж гонитва за м'ячем, більш, ніж одностайний азарт болільників, більш, ніж крик: «Суддю на мило!» або «Шайбу! Шайбу!» І взагалі, я не уявляю свого життя без футбола. Тільки-но з'являється календар ігор, я вішаю його у себе над столом і з цього дня починаю жити новим життям. Моя б воля, я б влаштовував футбольні матчі щодня. І все це через те, що немає жодного матчу, на якому б я був... присутній. Так, так. Це не друкарська помилка. Це саме так. Я й справді ніколи не ходжу на футбол. У день матчу в мене безліч справ. Поміркуйте самі. Хочеш чи ні, а постригтись колись треба. Це раз. Помитись у лазні — треба. Це два. Рано чи пізно, треба забрати з хімчистки свої штани. Це три. Треба сплатити кредит, побігти до пральні, послати бабусі вітальну телеграму, вирвати, нарешті, хворий зуб. Звичайно, не кожного футбольного матчу я вириваю по зубу, але отакі непередбачені справи з'являються кожного дня. А що встигнеш, коли скрізь черги? Ідеш собі вздовж вулиці, люди посміхаються, жартують, зовсім не видно, щоб у когось там був хворий зуб. А прийдеш до лікаря, і, здається, півміста зібралось тут. І в кожного зуби болять. І кожному треба вирвати зуб саме сьогодні. І таке скрізь.

«Невже ж,— думаєш, тупцюючи у черзі на пошті,— у всіх оцих таких різних людей сьогодні бабуся іменинниця?»

За півтори футбольні години я встигаю зробити все. Коли відбувається матч, на вулицях нема нікого, у магазинах — ні душі, у лазні я один на всю величезну парильню. У перукарні мене обслуговує чергова прибиральниця. Дивиться вона на мене з відвертим презирством. Ще б пак! Справжні мужчини зараз на футболі!

На роботі дні футболу — це справжній відпочинок. День до гри ніхто не працює, бо роблять прогнози. У день матчу не працюють, бо дивляться на годинника — чекають з нетерпінням кінця робочого дня. Наступного дня не працюють знову, бо обговорюють матч.

Я не відстаю від усіх. Я теж роблю прогнози і теж обговорюю матч.

Так! Футбол — це чудовий вид спорту!

Йосип ШАПІРО.
м. Київ.

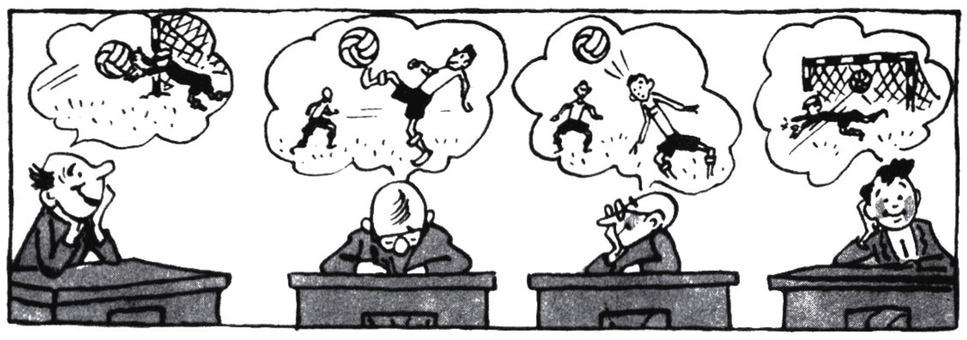

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

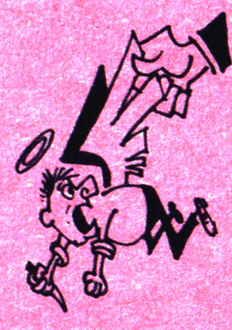

Декотрі львівські адміністратори дуже чуйно ставляться до підопічних їм хуліганів. Коли шибайголови потрапляють на лаву підсудних, вони видають їм характеристики, у яких хуліган постає перед законом у вигляді невинного ягняти або безплотного ангела. Цій темі ми присвятили фейлетон «Хуліган потребує чуйності» («Перець» № 8).

Заступник прокурора Львівської області т. Ємельянов відповів нам, що тим ангелам і ягнятам бас урвався. Хуліганів засуджено до різних строків: І. Голодовського — до 7 років, Є. Цимбала — до 5 років, Б. Мухиліна — до 4 років та Л. Гойхмана — до 3 років тюрми.

Президія обласної ради товариства «Спартак» суворо засудила вчинок заступника голови товариства т. Хенкіна, який видав «янгольські» характеристики хуліганам.

А ВИ СТАРИМ МЕТОДОМ

«Станом на 1-ше січня 1966 року в селищі Пісківка, Макарівського району на Київщині, було 400 голів великої рогатої худоби, 600 голів свиней, 200 голів кіз, велика кількість дворових собак та 7000 штук домашньої птиці і жодного ветпрацівника. А ветдільницю тут 1964 року чомусь закрили».

З листа до редакції.

На наш погляд, нічого страшного у Пісківці не трапилося. Ветдільницю закрили, а ветпрацівника за селом не закріпили. Ну, то й що? Падіж худоби в селищі ще ж не почався? Ні. Чого ж бити на сполох? А якщо вже так боїтесь, то згадайте, як колись було. Хто тоді шукав якогось там ветеринара? У селі був коновал. У коновала були: гостро відточений ніж, гречаний попіл, шпичка-швайка, відро дьогтю і свої методи лікування. Приблизно такі:

1) Якщо, приміром, здулась корова, то її слід негайно з усієї сили штрикнути швайкою під здухи (є таке місце в корови). Метод випробуваний. Якщо Лиска не здохне, то обов'язково виживе.

2) Сказ — хвороба поширена переважно серед собак. (А в Пісківці, як ми вже читали, їх «велика кількість»). Пса, який захворів на сказ, отруюють або вбивають. Але ні в якому разі не лікують настояним на молоці чаєм. Щоб запобігти сказу, слід собак знищувати заздалегідь, поки вони здорові.

3) При пораненнях тварин рогами, копитами, а також сільськогосподарським реманентом (сапою, вилами, бороною тощо) застосовується карболка. Заживає як на собаці, так і на козі.

4) Щодо птиці. На птицю найчастіше нападає чумка. Тут ліки одні — гострий ніж і окріп. Проти чумки ліки ті ж, що й проти сказу (див. пункт № 2).

Збагатившись такими знаннями, не радимо усякими дрібницями турбувати головного ветлікаря Макарівського району т. Захарчука, а тим більш голову райвиконкому т. Литвиненка. Єдине, що варто було б у них попросити,— бочку дьогтю та ящик гречаного попелу. Це куди економніше, ніж закріпити за Пісківцями ветпрацівника. Гадаємо, в цьому вони вже не відмовлять.

О. ЧОРНОГУЗ

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

НАЙПРОСТІША РІЧ

Не вийшло з мене бригадира,
Не вийшло голови артілі,
І лікаря також не вийшло...
М. ЧЕРНЯВСЬКИЙ, «До пісні».

Є дві найпростіші речі
В житті у людини кожної —
Писати вірші та вмерти...
В. КОРОТИЧ, «Життя».

Я працював і бригадиром,
Був я і артілі головою,
І лікарем хотів я стати,
Та не виходило чомусь.
Тоді узяв я авторучку,
Паперу пачку чималеньку
І став писать, бо ж, кажуть, вірші
В житті — це найпростіша річ.
Не вийшло з мене бригадира,
Не вийшло голови артілі,
І лікаря також не вийшло,
То, може, вийде хоч поет...

ВСЕ ПІШЛО...

Мов ті дуби **заходять** сміло в бір —
Стрімкі опори **йдуть** на косогір...

Я бачив — сонце **падало** в жита...

Косогір **спинивсь,** до моря **вийшов...**

Море **йде**..

Чом же я сумую і тужу,
Кожен день до берега **ходжу**?..

Все **пішло** за морем, все спливло...

І **пішла** калина в нове місто...
В. ЮР'ЄВ «Джерела» (журнал «Вітчизна»).

Я ходжу, я тужу, бо таке в мене горе —
Все пішло: і дуби, і опори, і море,
І калина, і сонце уже на ходу...
Зупинись, зачекай, стій хоч ти, косогоре,
Бо як ти відійдеш, то куди ж я піду?!

Микола ДМИТРІВ

с. Богородчани,
Івано-Франківської області.

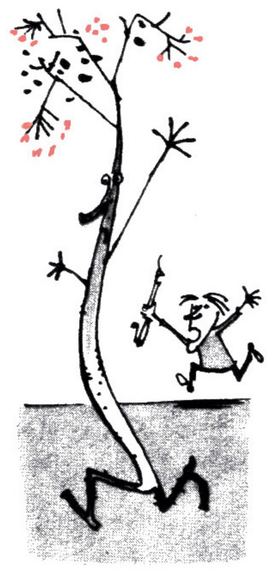

З олівцем по Слов'янську

Слов'янськ — красиве місто, курортне. Тоне в садах і квітах. Правда, цього літа на Славкурорті відпочиватимуть і водні ванни прийматимуть самі лише велетні. Промтоварні магазини вже підготувалися до прийому велетнів.

— Плавки є? — питаєте в першому-ліпшому магазині.

— Є, але таких, як ви, у них два влізе — 54-го розміру.

Директор міськпромторгу Іван Трохимович Кравцун, який так добре підготувався до навали велетнів, вважає, що вони черевиків не чистять, листів не пишуть і смажаться на пляжах з непокритими головами. Певно, саме тому у жодному магазині не знайти ні баночки крему для взуття, ні пляшечки чорнила, ні літнього бриля.

* * *

А ось і пляж на озері Ріпне. Вхід платний. Ціна 10 копійок. «Які ж принади тут на пляжі, — думаємо, — коли за них аж 10 коп. беруть?» Може, там перед пляжниками еквілібристи рятувальними кругами жонглюють чи морозиво безплатно дають?»

Виявляється, нема тут нічого: ні жонглерів, ні рятувальних кругів, ані морозива. Навіть платного. 10 копійок треба платити мабуть за те, щоб на пляжі у підкидного дурня грати. Та ще вивчити напам'ять «Правила користування сонцем» (ніби сонце — водний велосипед) та «Правила користування озером» (ніби озеро — ванна з калорифером). З тих правил можна дізнатися, що «сонце є могутнім засобом лікування», що «купання в озері могутньо впливає на організм» і що «у воду слід входити сухим, витерши піт, й одразу ж пірнати».

«Ех! — засоромилися ми. — Не цінуємо свій журнал. Теж по 10 коп. продаємо. А виявляється, цієї суми одне лише «Страшне перо не в гусака...» варте»...

* * *

У місцевому харчторзі постало питання: чим торгувати в овочевих магазинах? Ухвалили: продавати сіль та гірчицю, мило та свічки, вермут і портвейн, крохмаль, сірники, цукрову пудру, кисіль плодоягідний у порошках і сухий квас.

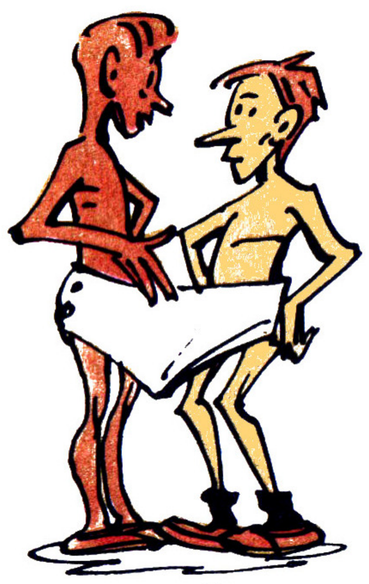

А городини в овочевих магазинах нема. Правда, у магазині № 100 ми бачили і огірки, і помідори, і моркву, і бурячки, і багато чого іншого. Усі вони були соковиті, мало не репалися від перенасичення полівітамінами — так гарно були ті овочі намальовані.

Питаємо в директора міськхарчоторгу Ольги Іванівни Павленко та в завідуючого овочевою базою Тихона Тихоновича Кольцова: чому у магазинах овочів немає? А вони — «Ще не вродило» відповідають. — А чому ж на базарі вже давно вродило?

— Бо на базарі грузини торгують.

— Які грузини? Якщо оті тітки на базарі грузини, то ми тоді — марсіяни!

Отут тт. Павленко та Кольцов і розповіли, як чудово вони підготувалися до овочевого сезону. Вивернули на стіл папки з загальними графіками постачання місту городини і графіками уточненими, з телеграмами і телефонограмами... Кожен овоч знайшов собі місце у тих графіках! Шкода, що ніхто із слов'янців про це не знає. А треба було б по всіх овочевих магазинах порозвішувати плакати:

«Ідучи назустріч зрослим вимогам споживачів, а також з метою докорінного поліпшення торгівлі в овочевих магазинах, ми цього літа заготовили:
а) загальних графіків...
б) уточнених графіків...
в) телеграм... г) телефонограм...».

А там, де крапки, свіжі б цифри проставляли.

Споживачі негайно дізналися б про це винятковe піклування і радісно посунули б на базар до «грузинів» купувати молоду картоплю.

* * *

У Слов'янськ їздять не тільки відпочивати. Їздять туди й ревізувати. Скажімо, приїхав у місто Олексій Кузьмич Коц, ревізор Донецького обласного управління торгівлі, щоб перевірити роботу їдалень №№ 9, 3, 11, 30 і аж за голову схопився:

— Ви ж крадете! Документи підробляєте! Фальсифікуєте!

На смерть перепудилися директор тих їдалень Олександра Іванівна Бочарова та бухгалтер Валентина Іванівна Онищенко. І заходилися вони спокушати новоявленого «Антонія».

Про перший тур спокус розповіла бухгалтер Онищенко:

— Сидить товариш Коц сам-один у бенкетному залі і люто гортає фальшиві накладні. А я заходжу туди з грішми і вся аж тремчу: помітить чи не помітить? Поклала йому гроші в кишеню — пронесло. Не помітив, але відразу ж подобрішав. Через день знову заходжу до нього і знову тремчу: побачить чи не побачить?..

Після того впали грішниці на коліна перед ревізором:

— Спаси і помилуй!

Тьохнуло серце у Коца, врятував їх і помилував, хоч на той час грішниці накрали вже добра на вісім тисяч карбованців. А коли одержали від ревізора милостиве відпущення гріхів, вкрали ще п'ятнадцять тисяч...

А люди чомусь дивуються, чому це в їдальнях борщі, як помиї, а сметану ніяк від кефіру не відрізниш?

* * *

Дізналися ми про ці діла, знахабніли, кинулися до Івана Трохимовича Кравцуна, директора міськпромторгу, і почали зухвало вимагати:

— Дайте хабара!

Пополотнів Іван Трохимович, але таки дозволив із своєї персональної чорнильниці зарядити авторучку. Інакше нічим би було нам у Слов'янську фейлетона писати.

З олівцем по Слов'янську мандрували, писали і малювали

Я. ЮРАСЬ
та А. АРУТЮНЯНЦ.

ДРУГА ЗАПОВІДЬ ГОСПОДНЯ

Фейлетон цей — на дуже делікатну тему. На тему другої заповіді господньої — «а не вкрадь». Оскільки на варті цієї заповіді стоїть ще й карний кодекс, то у порушниках ніхто ходити не хоче. Знову ж таки є інша настанова: «Не спійманий — не злодій». І якщо ви «неспійманому» скажете «злодій», він сам вас притягне до судової відповідальності за образу.

Але, всупереч цим двом принциповим постулатам, існують цілі верстви громадян, яких ображати не заборонено. Ніби вони належать до легальної секти грабіжників, які до того закоренілі у гріхах, що сплять і бачать, як би поцупити карбованця, як би зажилити зайву копійчину, як би ото в рекордно стислі строки напхати лівими прибутками стару панчоху.

Хто ж вони, оті закоренілі грішники?

Перукарі та офіціанти ресторанів.

Ви приходите у перукарню і сідаєте у крісло.

— Поголити і освіжити!

А перукар, наводячи на ремені лезо, зловісно цідить:

— Ідіть і заплатіть у касу... Бо прийшли голитися, а підете стриженим...

— Як так? — аж підскакуєте ви.

— Бо я вас обрахую, обдеру до нитки, голим пущу, а гроші за послуги покладу до власної кишені...

— Ну, якщо ви й справді такий лиходій...— погоджуєтеся ви, стаєте у чергу до каси, оплачуєте майбутні процедури і сідаєте знову.

— А може, й справді підстригтися? — питаєте.

— Ідіть і добийте чек.

Ідете, стаєте в чергу, добиваєте.

— Не завадило б і голову помити, га?

— Ідіть і добийте.

— А грім би побив ваші порядки!

«Злодій»-перукар мовчки показує на громовідвід: «Послуги перукаря — тільки після попередньої оплати у касі».

— А хіба не можна, як раніше? Ви мене стрижете, голите, освіжаєте і виписуєте рахунок. А я оплачую його у касі.

— Ні, не можна, — скрушно зітхає майстер. — Я, розумієте, до того розбестився на крадіжках, що не втримаюсь і сам себе обрахую.

Що? Скажете, таких розмов не буває? Так, практично їх ще не чули, але теоретично вони передбачені наказом № 186 від 4 червня 1963 року. Наказом міністра комунального господарства УРСР О. І. Селиченка. Попередню оплату запроваджено, бо «перевірками встановлено, що в деяких перукарнях має місце обраховування відвідувачів, привласнення виручки та грубе ставлення до відвідувачів».

Дивна логіка! У «деяких перукарнях» обраховують, а всю клієнтуру ставлять у чергу до каси. А чи не краще буде вигнати з роботи здирників і грубіянів і цим покінчити з обрахуванням. Чи, може, в міністерстві гадають, що попередня оплата перетворить грубіяна на вишуканого знавця етики? Звичайно, набагато легше образити недовірою всіх перукарів гамузом, у тому числі й бригади та ударників комуністичної праці. (А це вже зовсім дико: як це носій комуністичної моралі може бути «неспійманим злодієм»?!).

Заступник міністра В. С. Бугаєнко відповів на це:

— А ми з самого початку були проти такого нововведення.

— А чого ж ви його запровадили?

— Бо на цьому наполягали деякі ваші ж колеги — журналісти.

— А якби наші «деякі колеги» вимагали позашивати у перукарів кишені? Міністерство теж видало б відповідний наказ?

— Це підвищило фінансову дисципліну, зросли прибутки...

Що ж, подивимось, як зросли прибутки, скажімо, по Київській області. Тут план минулого року виконано на 99,1 процента. Чому? Бо збільшилися додаткові витрати. Лише по Києву штат касирів виріс до 500 чоловік Вони одержують 300.000 карбованців на рік. А це становить 22 відсотки від валового прибутку. По два змінних касири (з обов'язками прибиральниць) посадили навіть у перукарнях, де «діє» 2 крісла. А таких перукарень у Києві 34. Така ж картина і в перукарнях на 3 крісла. А цих перукарень у Києві 37. У той же час валова виручка зменшилася, бо майстер не має змоги запропонувати клієнтові додаткові послуги, адже все оплачено наперед. Та й клієнт не хоче бігати від крісла до каси.

* * *

Ви приходите в київський ресторан, замовляєте окрошку, печеню у горщику і пляшку пива. А офіціант стоїть перед вами, мов монумент, і рече: «Ідіть і вибивайте чеки, бо, по-перше, я вас з годину помариную, по-друге, переплутаю страви, а по-третє, обрахую, обдеру до нитки, голим і босим пущу».

— А грім би вас перебив!

Офіціант спокійно показує на громовідвід, тотожний з перукарським. Він з'явився після наказу № 164 від 30 жовтня 1964 року по Київському тресту показових ресторанів. Підписав його керуючий трестом С. А. Кириченко. Видано цей наказ «з метою... рішучої боротьби з обрахунками споживачів». Але що цікаво — «рішуча боротьба з обрахунками споживачів» ведеться лише до 18.00! А увечері офіціанти, як і раніше, мають повну змогу маринувати, плутати страви і зводити свої рахунки з відвідувачами.

Де ж тут логіка? Виходить, здирників, які, на жаль, ще не перевелися по ресторанах, не треба гнати з роботи поганою мітлою? Значить, до шостої не смій драти, а після шостої вечора дери, скільки твоїй душі заманеться?!

Дійсно — море логіки!

А можна було б зробити простіше. Як це роблять по інших країнах. Офіціанти там лише подають, а потім, коли людина поїла, до неї підходить метрдотель і кладе рахунок. Одна фінансово-відповідальна особа за всіх! А одного завжди легше проконтролювати.

* * *

Отакі нині справи з другою заповіддю господньою. А що буде далі?

Один мій приятель сказав:

— Після цього фейлетону перукарі та офіціанти тобі поставлять золотий пам'ятник.

А В. Г. Сихра, начальник одного з відділів Міністерства комунального господарства, висловив протилежну думку:

— Вони по два місяці розкошуватимуть по курортах будуватимуть котеджі і купуватимуть «Волги».

Тобто, обидва, незважаючи на абсолютну протилежність пророкувань, впевнені: крали, крадуть і будуть красти.

А я думаю, що цю впевненість можна буде похитнути. Якщо надалі не створюватимуть безглузді незручності для клієнтури, а просто братимуть розбещеного злодія за його брудну ручку і — «в дальний путь, на долгие года».

Ю. ЯЧЕЙКІН.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Яким би був продавець оцього сільмагу, якби він так довго обідав, як ото на дверях написано...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Мета усього мого життя, голубе, розв'язати проблему пташиного молока!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начальник відділу експлуатації Івано-Франківської автоколони № 2222 І. Є. Єремєєв дуже любив їздити у відрядження. І не так їздити, як одержувати командировочні гроші. А, одержавши їх, відсипатися дома. Так одсипався він, доки працівники автоколони не написали про це нам. («Перець» № 9).

Поведінку члена КПРС Єремєєва розглядало бюро Івано-Франківського міськкому партії. За зловживання своїм службовим становищем бюро оголосило І. Є. Єремєєву сувору догану з занесенням до облікової картки. Всі незаконно одержані командировочні він вніс до каси автоколони.

Про це повідомив нам секретар Івано-Франківського міськкому КП України т. Велігдан.

perec-ua.

Друже Перче!

Знаєш, я з оцим листом мало у халепу не вскочив.

Спочатку, бачиш, хотів отак тобі написати:

«Дорогий Перче! Прийми до Клубу губителів природи геологорозвідників із Ніжинської структурно-пошукової партії «Чернігівнафтогазрозвідки». У Пирятинському районі на землях колгоспів ім. Димитрова та ім. Свердлова вони залишили незатампоновані свердловини, і вода заливає поля».

Добре, що вчасно схаменувся та й не написав тобі цього. А то ні за що образив би людей. Раніше що було? Звичайне поле. А тепер — болото. Може, ще й озеро буде, бо вода фонтанує, як навіжена. Так що діло маємо з перетворювачами природи. Губителями їх називати грішно. Але якби ти, Перче, голови їм добре змив тією свіжою холодною водою, то гріха на душу не взяв би. Може б, тоді вони свердловини затампонували, бо два роки люди просять їх це зробити і все — як батогом по воді.

В. ГРУЗІН,
працівник газети «Зоря Полтавщини».

Рекомендуємо тобі нові оригінальні туфлі, випущені у широкий світ Харківським об'єднанням взуттєвих підприємств. Придбав я їх у Знам'янці на Кіровоградщині. Потім послав на фабрику, а звідтіля одержав заміну такої ж якості.

Ці туфлі оригінальні тим, що швидко і непомітно міняють не лише свою форму, а й призначення.

Перші 3—4 дні туфлі служать як модельне взуття. Потім від них легко відпадають підбори, і туфлі перетворюються на спортивне взуття. Остання стадія несподіваної метаморфози — відпадання підошви. Тепер уже маємо босоніжки.

Є чутки, Перче, що харківські взуттьовики збираються удосконалити цю модель, щоб туфлі могли перетворитися ще й на сандалети.

Стежте за рекламою.

С. ТОКАР.

Ось яка арифметика змусила нас до тебе по консультацію звернутися.

За підписом директора Луцької універсальної бази постачання Д. Коваленка у ВРП тресту «Нововолинськвугілля» надійшла писулька. В ній повідомляється, що нам занаряджено на (бог його знає який) квартал цього року 30000 кг соняшникової олії. З цих 30 тисяч, як стверджується далі, ми уже примудрилися якось вибрати аж 42 тисячі 290 кг.

З цієї ж писульки ясно, що лишків невибраного масла по фондах 1-го кварталу у нас нема, але тут же під страхом штрафу нам пропонується вибрати... 8000 кг масла лишків з фонду 1-го кварталу.

Усе це має вигляд поважного документа, бо ж робиться серйозне посилання на рознарядку управління торгівлі (невідомо якого) за № 230 аж від майбутнього 31 грудня 1966 року!

Та нас, Перче, із усіх тих одна тільки цифра цікавить. Як ти гадаєш: щоб отаку грамоту сотворити, скільки людині треба «взяти» грамів? Не олії, звичайно.

Л. КОРОП,
старший товарознавець продтоварів ВРП тресту.

А. СИНИЦЯ,
ревізор.

м. Нововолинськ,
Ровенської області.

Дозволь нам на твоїх сторінках висловити щире співчуття т. Бутку — голові Стрийського міжколгоспбуду. Нам передали, що т. Бутко проїздом через наше село дуже сильно набив собі лоба, налетівши на якусь твердь, зарослу бур'яном. Ми, звичайно, дуже співчуваємо т. Бутку, але хочемо нагадати, що оте тверде, об що він так боляче ударився, це стіни ремонтної майстерні, яку очолений ним міжколгоспбуд почав будувати ще чотири роки тому і кинув напризволяще.

Щоб така неприємна пригода і вдруге не трапилася з т. Бутком, ми йому щиро радимо або закінчити реммайстерню, або ж розібрати її дощенту.

Треба ж, нарешті, і лоба пожаліти!

М. ГУМЕН,
секретар правління колгоспу «Зоря комунізму».
Стрийський район,
Львівської області.

Це про півня так кажуть: «Його діло проспівати, а там — хоч і не розвидняйся». А в нас, на Тернопільщині, почали так казати й про керівників Тернопільського облкомунгоспу. Їхня, мовляв, справа дати розпорядження, а там...

Ще в травні минулого року було капітально відремонтовано будинок № 26, що по вулиці Богдана Хмельницького в селищі Гримайлові. Відремонтували його за методом: капітально розвалити, а тоді сяк-так зліпити. Ну й доліпилися, що в будинку зовсім стало неможливо жити.

Облкомунгосп дав своїм ремонтним організаціям категоричного наказа: «У найкоротший строк провести роботи по ліквідації всіх недоробок і незакінчених робіт у цьому будинку. Про виконання доповісти до 10 листопада 1965 року».

Кукурікнули, як бачиш, дорогий Перче, голосно. Тільки для мешканців будинку так і «не розвиднялось». Ось уже скоро рік, як ніхто з ремонтників і носа до будинку не показує.

М. КОТЛЯРОВА.

Гримайлів,
Тернопільської області.

Маріуш КВЯТКОВСЬКИЙ

Три історії про кохання

ОПОВІДКА ПЕРША

Один із наших головних бухгалтерів якось познайомився у веселій компанії з гарною молодою дівчиною. Вона йому, звісно, дуже сподобалася.

«Хіба це може щось там значити, що я їй міг би вже батьком бути,— переконував себе головбух, відганяючи від голови думку, що, якби замолоду був оженився, то, певне, мав би таку онуку.— Вона повинна стати моєю...»

Який же він був радий, коли після першого ж рандеву, на якому вручив супутниці на пам'ять скромний перстень з брильянтом, виявилося, що дівчина явно закохана...

Незабаром молодожони оселилися в одній квартирі. Головбух старався, як тільки міг. Заощаджував якнайбільше і щоразу приносив жіночці якусь дрібничку: то автомашину марки «ДКВ-Юньйор», то норкову шубку, то брильянтове кольє, то ще якусь незвичну нісенітницю.

— Це я за гроші, зароблені в надурочні години...— говорив.— Для тебе заощаджую, коханнячко моє...

Дівчина раділа, як та дитина...

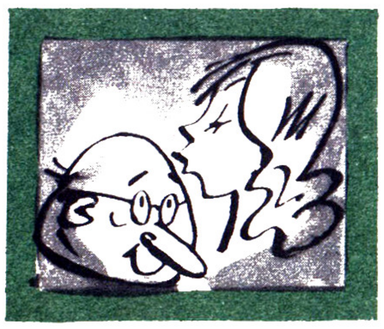

— Не забувай тільки про своє здоров'я, бо я тебе так міцно кохаю,— шепотіла дівчина, тулячись до норкового хутра.

Варила для головбуха якесь зілля і називала синочком. І жили собі спокійно, і дуже щасливі були — аж до того дня, коли головбух вибудував на свої ващадження гарну віллу з садком та басейном.

І тоді замість головбуха з'явилася на віллі міліція. Уповноважені наклали пломби на віллу, на автомашину, на шубку і взагалі на все майно.

— Розтратив більше мільйона,— сказали вони коротко.

— Боженьку мій! — шльохала бідна закохана дівчина. — А я нічого й не бачила...

А то ж як: кохання ж, як відомо, сліпе...

ОПОВІДКА ДРУГА

Чоловік, про якого ми розпочинаємо свою оповідь, мав вродливу жінку. І дуже вже закохану в нього. Кохала його так міцно, що всюди, на кожному кроці тільки й говорила про свою половину. Навіть, коли цілком випадково познайомилася з Никодимом і, замість того, щоб сісти в таксі, сіла в його червоний «Фіат-1100», — також не переставала говорити про чоловіка.

— Куди це ви, пане, мене везете? — запитала вона аж за Стручею. — Адже я мешкаю в районі Нового Світу. Мій Дудусь буде хвилюватися. Чекає ж мене і переживає. Ох, якби ви знали, як мене Дудусь кохає, і як я його кохаю!..

Згодом, коли вже забігла до Никодима, щоб оглянути його колекцію люльок, теж переходячи від одного експоната до іншого, говорила:

— Ой, що ж там поробляє мій Дудусь? Мабуть, чекає мене і хвилюється. Ох, якби ти знав, як я кохаю свого Дудуся! Він такий солодкий, такий!..

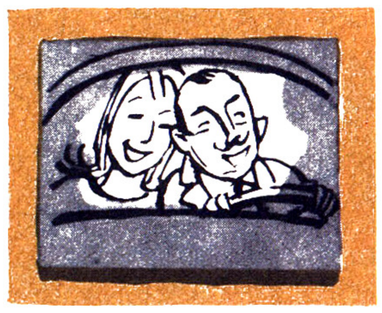

А ще через кілька тижнів, сидячи в купе спального вагона з Никодимом, вона теж не забувала чоловіка:

— Дудусь уже, певно, заскучав за мною. Коханий мій Дудусь! Ех, ти не розумієш, як я кохаю його...

Поїзд же мчав усе швидше й швидше, везучи їх на екскурсію за межі країни.

Бо ж відомо: кохання не знає меж.

ОПОВІДКА ТРЕТЯ

Цей третій чоловік теж мав вродливу жінку, яка міцно кохала його. Дні їхні пролітали в щасті і спокої. Дружина довго спала, дивилася гарні сни, потім ішла собі до кав'ярні чи до перукаря, а коли чоловік повертався з роботи,— щебетала й пестила його без кінця і краю.

— Ну, що ти там купив мені? Чи не забув ще про свою маленьку жабку?..

Він завжди пам'ятав. Кохання їхнє було міцним.

Та от якогось там дня чоловік позбувся своєї посади. Насамперед змушений був продати власну автомашину. Жартував тоді:

— Запишу тебе на курси їзди автобусами й трамваями...

Згодом перестав приносити дарунки. І тоді теж сипав жартами:

— Пам'ятаю про тебе, люба жабко, але — платонічно...

А вона запечалилася. Вона ж так міцно кохала його, що не хотіла бути для нього зайвим тягарем.

— Мій любий і коханий! — твердила собі зворушливо. — Я не хочу, щоб ти отак мучився. Льолик має власну автомашину, котедж та ще й рік у рік під час відпустки виїжджає за кордон. Тож нехай краще він мучиться...

І пішла до Льолика.

Відомо ж: кохання здатне на найбільші жертви.

Переклав з польської
Іван ГЛИНСЬКИЙ.

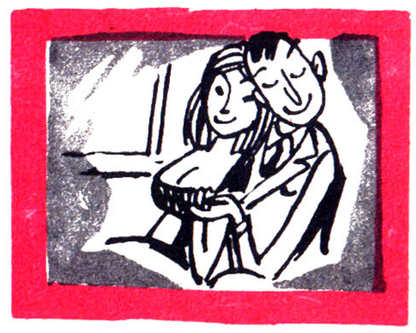

ТАМ, ДЕ КИНУТСЯ АСФАЛЬТ...

Я вийшов на Хрещатик. Під пахвою в мене було кілька новеньких табличок. Одну я причепив до каштана: «Бити пляшки об дерева суворо заборонено!» Другу прибив прямо на асфальті: «Тут розводити багаття і стрибати через вогонь не дозволяється!» Третю припасував біля нового будинку: «Дім — твій друг, не рубай його сокирою!» На Бессарабці я порозвішував гасла: «Не виламуй трамвайних рейок — це некультурно!» «Не гойдайся на ліхтарі — можеш його зламати»...

Сказати, що перехожі відразу ж звернули увагу на мою культуртрегерську діяльність, значить, нічого не сказати. Вони сприйняли її як безкоштовний атракціон. За мною з реготом та улюлюканням сунув величезний натовп. А ледве я дістався додому, як під вікнами загула сирена «швидкої допомоги». За хвилину мене вітала людина в білому. По ласкавій посмішці і лагідному тону я зрозумів — це лікар-психіатр...

Таку картину я уявив, гуляючи одного чудового недільного дня у пуще-водицькому лісі. Всі, хто так затишно влаштувався на галявинах і в гущавині лісу, там, на Хрещатику, сприйняли б мої таблички як унікальне ідіотство.

І справді, кому в місті збреде в голову розбивати порожні пляшки об дерева, трощити сокирою все навкруги, влаштовувати стрибки через багаття в центрі Хрещатика, або з п'яним ревищем гойдатися на ліхтарях?

Безумовно, інженер Головкиївміськбуду К. Г. Гострін у місті не те що на ліхтарі, а на власних підтяжках не ризикне гойдатися — не солідно якось. А ось тут, у лісі, на очах у тих, котрі відпочивають, сміливо гойдається на гілках, мов на гігантських кроках. Зламає чи не зламає? Зламав! Під радісні вигуки горілчаних братів інженер гепається на землю.

Чи можна уявити, скажімо, таке, щоб конструктор механічного заводу В. А. Вахонцев схопив у руку сокиру й пішов трощити направо й наліво все, що на вулиці трапиться? А ось тут, у лісі, конструктор за допомогою сокири конструює... зелені матраци. Обрубує гілки й влаштовує собі свіже м'яке ліжко.

Певно, що й кравець з комбінату побутового обслуговування Я. К. Бродський у місті й непогашеного недокурка на тротуар не кине, бо знає про правила протипожежної безпеки. А тут, на лоні природи, Я. К. Бродський демонструє свої кулінарські здібності. Розпалив у гущавині багаття і смажить шашлик. Чи підсмажиться м'ясо — невідомо, а от навколишні дерева підсмажилися добре — стовбури аж почорніли!

Або студенти Київського університету М. Т. Ващенко та Л. В. Петрученко. Чи наважилися б вони в місті шпурляти пляшками по горобцях. Або змагатися — хто пляшкою з-під портвейна розтрощить пляшку з-під вермута.

Ні! Звичайно, ні! Бо в місті за такі розваги ще можуть припаяти п'ятнадцять діб. А в лісі вони дозволяють собі таке «спортивне» змагання...

Стривайте! А хіба на пуще-водицький ліс та й на всі ліси приміської зони, де щонеділі відпочивають десятки тисяч киян, не поширюються закони та всі обов'язкові постанови?

— Скажіть, невже вам і справді здається, що ви зараз у непрохідних джунглях? — звертаємось до масовика-витівника Ю. М. Шумця. Ми відірвали його від улюбленого заняття: він зрізав з дерев кору і робив з неї човники. — Уявіть, що лишиться від лісу, якщо кожен з тих, хто відпочиває тут, зіпсує хоча б по одному дереву?

— А де написано, що не можна зрізати шматок кори? — здивувався масовик.

Масовик правий — ніде не написано. У лісі ніде не знайдеш, скажімо, гасла: «Не перетворюйте місце відпочинку на звалище сміття!» Мабуть, тому залізничник С. Д. Левін вирішив і без того захаращену консервними банками лісову галявину прикрасити ще й своїми недоїдками.

Ніде не написано, що напиватися до нестями, порушувати спокій відпочиваючих не можна. І, певно, тому котиться лісом «Шумел камыш, деревья гнулись...» Щоправда, цьому й торговельні організації допомагають, чим тільки можуть. Так, в єдиному на 20 гектарів торговельному павільйоні я знайшов тільки вермут та портвейн. А на закуску черстві бублики. Ніде ні склянки газованої води, ні пляшки стандартного ситра. (Зауважимо в дужках, що в інших популярних місцях відпочинку киян, таких, як Ірпінь, Біличі, Святошинський парк, не знайдеш і дірки від бублика).

Ніде не написано, що слід ходити не догори ногами, а навпаки, що й у лісі треба залишатися передусім людиною...

Звичайно, в місті таблички з переліком правил поведінки виглядають анахронізмом. Як висловлюються канцеляристи, «їхня відсутність компенсується наявністю» міліції та дружинників. А ось у лісі, певно, табличка декотрим конче потрібна. Велика! З яскравими літерами! Щоб за кілометр було видно: «Свинство суворо заборонене!»

Але, на жаль, у лісі нема де припасувати ту табличку. Бо ж не станеш прибивати її цвяхами до дерева. Тому, шановні читачі, завчіть це гасло напам'ять. І нагадуйте його кожному, хто забуває про те, що ліс — наш друг, наше багатство, наше здоров'я.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

(СПРОБА РЕЦЕНЗІЇ)

АВТОРОВІ треба мати неабиякий хист, аналітичну думку і багату уяву, щоб написати такий науково глибокий і водночас художньо досконалий твір, зуміти з перших його рядків заполонити читача і повести його за собою ген-ген аж туди-туди... А видавцеві може лиш раз в житті пофортунити, поталанити та ще й дуже повезти, щоб першому вхопити отой рукопис-щастя в обидві жмені. Та не упустити його, втримати, не дати перехопити проворним колегам і явити потім світові на славу собі і вдячному людству у вигляді емоційно насиченої книжки з неперевершено повчальним змістом, хоч і скромною обкладинкою та підкреслено простим заголовком: К. Позняков. «По Самаре-реке».

І це не безвідповідальні оцінки і заяви. Вони грунтуються на фактах, на голих, з вашого дозволу, шановний читачу, фактах. Згадайте будь-яке краєзнавче чи туристське видання, візьміть хоч би і такі загальновідомі твори цього жанру, як «Незнайка на Місяці» М. Носова чи «Ехал на ярмарку ухарь-купец». Хіба знайдете в них соковитіші сцени і діалоги, живописніші пейзажі і більш захоплюючі пригоди, ніж в аналізованій книзі? І все це — не так собі, не задля того, щоб похизуватися досконалим знанням життя і мови, а з єдиною метою — розкрити нам з вами очі на прекрасний оточуючий світ у всій його багатогранності, на такі деталі з життя, про які ми часом забуваємо.

Здавалось би, що нового можна сказати нашому досвідченому читачеві про вельми просту побутову справу — купівлю помідорів? Виявляється, можна. Судіть самі з таких рядків:

«Андрей торжественно вручил повару соломенную шляпу с помидорами и сообщил:

— Денег брать не захотели. Говорят: мы здесь не торгуем баклажанами. А так — возьмите, сколько нужно.

— Ну, а как колхозные девчата? — спросил Семен (вловили, читачу, як тонко поверта автор думку героя і вашу думку в потрібне русло? — **М. О.**).

— Здесь возле Хащевого не колхоз, а совхоз. Это известный совхоз. Я во Дворце Ильича на областной олимпиаде видел их танцевальный коллектив. Ох и отплясывали! Говорили, им первое место присудят.

— Так что, совхоз этот знаменит плясунами? — перебил Семен.

— Не только, — продолжал Андрей, — здесь и трудятся люди отлично. Это ж здесь братья... Те, что стали доярами. Применили они механизацию и девушкам-дояркам форы дали в надое. Народ тут живой. А как девчата, спрашиваешь? (Ні, не згубив автор нитки, основної теми! — **М. О.**). Кровь с молоком. Одна лучше другой. Говорили — хорошо б на лодке прокатиться.

— Так чего же ты? К нам бы сюда и доставил... Растерялся?

— Э, друг, знаю я этих сельских девчат. Они только так, для разговора...

— Да, хорошие, видать, в этих краях и девчата, и помидорчики... Ну, а теперь, ребя, в воду».

Який мажор, з яким тонким смаком і вмінням ведеться і завершується діалог! Цікаво відзначити, що тему про помідорчики в книзі піднято до епічного звучання, її висвітлено аж до такого логічного завершення:

«Вместе с кулешом быстро таяли мытые с мылом и без мыла помидоры... Однако отдохнуть не пришлось. Нежданная хворь вскоре подняла двоих из лежавших. Недуг терзал их до позднего вечера. У Григория даже нос посинел. Бедняга еле ковылял в кусты. Семен более мужественно переносил испытания. Он только сопел и бормотал себе под нос какие-то крепкие словечки.

— Это вам, бедняги, за помидоры с мылом! — изрек Андрей.

Но сердце не камень, он пожалел страдальцев и пошел за неприкосновенным запасом. Налив из фляги в два стакана по 50 (п'ятдесят. — **М. О.**) граммов спирта и разделив пополам извлеченную из овощного мешка редьку, он предложил друзьям «процедурку».

Характерно, що всі ці «процедурки» супроводжувались розповідями про різні бойові епізоди з минулих часів, які, нарешті, завершились ефектними рядками:

«—А вот еще такой помню случай...

— Постой со случаями, — Андрей вылез из палатки.

— Что, теперь уже тебя понесло от помидорчиков?

Андрей не ответил, направляясь к берегу».

З кращими класичними зразками красного письменства, усної народної творчості, можна порівняти також і сцену доставання з дна ріки ненароком втопленої уключини. Пригадуєте, як у тій пісні:

Не жаль мені на галоньку,
Як на тую воронюньку.
Заніс мене дурний розум
На чужую та стороньку.
На чужій сторінці
Зовуть мене поволокою,
Заставляють річку плисти,
Широкую та глибокую.

Наша розповідь про книжку була б неповною, коли б ми не зупинились окремо на великому її розділі «Історія з куркою». В ньому дуже детально і з знанням справи розповідається, як втікачка-курка «была пленена». В цьому розділі — глибокий смисл, мало не ключ до розуміння всього твору, людинолюбних характерів його героїв.

Історія знає кілька випадків, коли тварини мало не зводили із світу царя природи. Мусили ж в Австралії люди кролів, що розмножились без ліку, і труїти, і вбивати. Ледь врятувались. Безперечно, саме високого громадського звучання думка про спасіння життя тамтешніх посамарських мешканців від куроподібних пернатих, а не любов до самої курятинки, керувала нашим автором і тоді, коли він ловив злополучну птаху по кущах і прибережних сосняках — джунглях, і тоді, коли з пафосом описував цю незвичайну пригоду.

Сповнені філософської значущості і ті рядки твору, що присвячені роздумам про полювання вужа на жабеня, про космос, про проблему реалізації овочів і забруднення повітря. щодо зручностей цивілізації і складної системи очкурів, гумок і гудзиків в людській одежині.

Проілюстрована фотографіями, які іноді дають можливість бачити на них, що кому замається, і належним чином віддрукована, книга «По Самаре-реке» видавництва «Промінь» Республіканського комітету по пресі з інтересом зустрінута глибоко враженими читачами.

* * *

Автор рецензії далекий від нескромної думки, що йому вдалося охарактеризувати зміст видання, його художні особливості в усій повноті. Однак, він тішить себе надією, що розкрити бодай основні риси твору все ж вдалося. Навіть заголовком статті, взятим із самої книги, він хотів підкреслити її виключно неповторний характер бо ж в народі давно мовиться: не спитавши броду, не лізь у воду.

М. ОЛЕКСАНДРЕНКО.

В. ГАЙ-ВОРОНСЬКИЙ

ЯК ЗРУЧНІШ ПРОЙТИ ДО МОРЯ!

Він прибув у санаторій
Набиратись свіжих сил.
— Як зручніш пройти до моря? —
Пояснити попросив.

— Пройдеш парк, бери ліворуч! —
Друг у бік зробив кивок. —
Біля арки буде поруч
«Пиво-водочний» ларьок.

Далі — прямо. Якщо точно —
Двісті кроків. І в куті
Ти в оранжову там бочку
Вткнешся носом на путі.

Причастишся — йти від неї
Вздовж масандрівських вітрин.
Стрінеш там в кінці алеї
Жовтий винний магазин.

Від зеленого прилавку
Між прохожими — бочком
Путь згори держи — на лавку
З єреванським коньячком.

Вліво — клумби, водограї,
Унизу — буфет новий,
Що, як хвилі на Дунаї,
Має колір голубий.

Тут і берег, море-диво,
Лунко лине вальс-бостон.
А на пляжі «Пунш і пиво» —
Довгий синій павільйон.

Він пішов...
Та на нещастя
Не добрів, звалився десь:
Від попутного «причастя» —
Фіолетовий увесь!

м. Алушта.

Переклав з російської
С. ОЛІЙНИК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А чи немає у вас хорошого сюжету для роману?

НА ГОРОДІ БУЗИНА...

...А в Києві, як відомо,— дядько. Це — стара істина.

Але, скажемо вам, не тільки городня бузина та київський дядько подиву гідні. Є іще багато чого такого, що глянеш, і — руками розведеш.

У КИЄВІ, наприклад, крім дядька є ще по вулиці Басейній, 6, на майстерні металовиробів така вивіска:

Дуже приємно, звичайно, що появилися ще й такі реставратори. Але було б ще краще. якби вони розтлумачили спосіб консервування ліжок, та вказали адресу, де можна ті ліжка з кришками придбати.

У м. КРИВИЙ РІГ по вул. Леніна є перукарня, де «производятся все виды дамских работ», а також «производятся дамские работы всех видов».

Пощастило ж тим криворізьким дамам! Усю їх роботу, бачите, перукарі звалили на свої плечі.

У м. ВОЛНОВАХА, Донецької області, є така чудасія, як «знижені товари», про що авторитетно свідчить вивіска на магазині.

Що то за товари такі, не знаємо, бо вперше про них чуємо. Невідомо також, чи знижені на них ціни, чи ні. А от що авторові цієї вивіски та сьогоднішнім її хазяям учителі у свій час оцінки по мові знижували, — це факт.

У РАДГОСПІ «БАТУМСЬКИЙ» (Білозерський район на Херсонщині) при вході до складу паливно-мастильних матеріалів є така розмальована засторога:

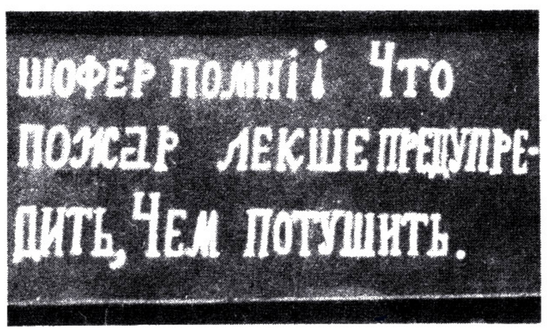

Безумовно, пожежу «лекше предупредить, Чем» отаке без сміху читати — не кожен грамотій утне.

У м. ТЕРЕБОВЛЯ (Тернопільщина) на дверях міської лазні є «Правыла Пользование в Городской Банне».

У них точно вказано в «ид измер» (одиницях виміру), в «менутах», скільки часу можна користуватися «Ваными» та «Душовыме», залежно від того, чи це — «одиночка» чи «симыйная».

В «ид измер» тут виходить в середньому трохи більше як по одній помилці на одне слово.

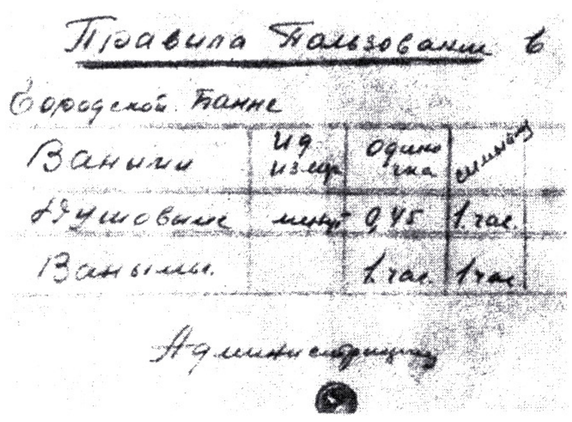
Правила Пользования в Городской Банне

Ваными	ид измер	одиночка	симыйная
Душовыме	менут	0,45	1 час.
Ваными		1 час.	1 час.

Администрация

Баня (навіть з великої літери і з двома «н») — це, зрозуміло, все-таки ще не зовсім Академія наук. Але таке «симыйство» помилок навіть для бані — защедро.

У с. ВОЛОВЕЦЬ, Закарпатської області, є на автобусній станції кіоск.

А в ньому, як повідомляє оголошення,— «имеется в продаже гаряче вино».

Ну, тут усе ясно: людина ж з вином справу має.

Добре, що хоч тільки таке написала.

А щоб надалі було ЛЕКШЕ ПРЕДУПРЕДИТЬ оте писане безглуздя, дамо кожному із того «симыйства» писарів дружню пораду:

ПОМНІ! Перед тим як за писання братися, хоч МЕНУТКУ подумай.

А то замість чогось путнього знову вийде: на городі бузина, а в Києві — дядько!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ТЕРЕЗА З РЕСТОРАНУ

Як і в кожнім ресторані,
Є тверезі тут і п'яні;
Є й такі, які на грані...

Та незмінно тут твереза
Подавальниця Тереза.

Очі грають, вид рум'яний...
Сатана сидить в Терезі.
Непитущий тільки гляне —
І стає одразу п'яний...
П'яні робляться тверезі.

Протрезвіння настає
В одну мить, коли Тереза
Їм рахунок подає...

Кожен у ту мить відзначить
Пишні, білі її ручки,
А на пальчиках побачить
Золоті, сяйні каблучки.
Усмішку таку наївну,
І привітну і ласкаву!..

А її усю чарівну,
І звабливу, і хупаву,
Не якусь, пробачте, тушу...

Кожен в одну мить побачить
Всю її хижацьку душу.

●

Рашид РАШИДОВ

ДВОЄ

Людині на вулиці
Стрілась людина.
— Добридень!
— Добридень!
— Як дім? Як родина?

Про все розпитались,
Ще й руки потисли.
Коли ж розпрощались,
Один з них помислив:

«Нащо розмовляв я
З цим стервом ледачим,
Чи прийде вже день,
Щоб його я не бачив».

А другий зітхнув:
«Ноги б чорту поклякли,
Щоб більш не дійшов
До моєї він саклі».

Я вірш не писав би,
Мій друже читачу,
Коли б цих «сусідоньків»
Двох лише бачив.

З даргинської переклав
Петро ДОРОШКО.

Народні Усмішки

ПІП І ГРАМАТКА

Баба дала граматку, щоб піп помолився за упокій, і поклала туди один карбованець. Через кілька днів дячок їй повернув граматку. Вона розкрила її, а карбованець лежить, як вона поклала. Баба каже: — От совісний батюшка, не взяв грошей.

А сусідка їй: — Таке. То щось на попа не похоже. Видно, що він у неї і не заглядав.

Записав А. ОПЕНЧУК
з м. Миргорода.

БЕЗСОВІСНІ

— До чого ж безсовісні оті спекулянти. Готові три шкури зідрати з людини!.. — говорив Кіндрат, розглядаючи світер, який купив на базарі.

— Так навіщо ж ти у них купував?

— Як навіщо! Та мені ж сусіди за це втричі більше дадуть.

Повідомив Г. Г. НІКОЛАЄВ
з м. Кривий Ріг. Дніпропетровської області.

ВИПРАВДАВСЯ

— Ой, лишенько! Де ж це ти нализався, наче свиня, прости господи, — сказала жінка, побачивши чоловіка, який ледве переліз через поріг.

— Та... та... я трішечки... ось стілечки, — показав чоловік краєчок пальця.

— Брешеш, каторжна душа, брешеш, мабуть двісті раз по стільки.

— Ні, тільки один раз, з... цеберки...

ІМУНІТЕТ

Жінка проводжала чоловіка на цілину і навчала:

— Бережись, Іване, не добра година, там, кажуть, всякої нечисті багато — гадюки, змії, скорпіони...

— Не хвилюйся, мила, за п'ять років, прожитих з тобою, у мене виробився імунітет...

Повідомив Д. Ф. КРАВЦОВ
м. Фрунзе,
Киргизької РСР.

Страшне перо не в гусака...

«Стукайте дужче, злі собаки!»
(Напис на хвіртці).

—

«Прошу стягти з нього гроші за нову каструлю, якою я вдарила його по голові, і ввігнулось дно».
(Із заяви до суду).

—

«Прошу розібрати мене й Килину, бо в неї якийсь біс сидить всередині і підштрикує до сварки».
(Із заяви до робіткому).

Надіслав І. АРАПЕНКО.

м. Херсон.

* * *

«У своїх концертних виступах ми відзначили кращих людей нашого радгоспу, а також ледарів, п'яниць, хапуг, дармоїдів та хуліганів».
(Із звіту культбригади).

—

«Зважаючи на те, що ваш кінь з'їв у мене 2 паляниці і 1 кілограм макаронів, прошу стягти з нього вівсом».
(Із скарги).

Надіслав В. НОВИКОВ.

м. Перевальськ,
Луганської області.

* * *

«Прошу начальника Меденицької газової контори підключити мене до головної газової труби».
(Із заяви).

Надіслав А. СИЧ.

с. Меденичі, Дрогобицького району, Львівської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Сім років тому колгосп ім. Мічуріна (Житомирщина) побудував двоповерховий цегляний будинок, який усі ці роки стояв порожній. Цей будинок ми показали в «Перчанському телевізорі» у № 1 «Перця» за цей рік.

Голова виконкому Житомирської райради т. Казьмерчук повідомив редакцію, що цей будинок після ремонту буде передано під дитячі ясла.

★ У № 2 «Перця», у фейлетоні «З олівцем по Котовську», ми розповіли про недоліки в побутовому обслуговуванні мешканців міста.

Заступник голови Одеського облвиконкому т. Назаренко повідомив редакцію, що фейлетон обговорювався на засіданнях виконкомів Одеської обласної та Котовської міської Рад депутатів трудящих. Виступ Перця визнано слушним.

Вжито заходів по ліквідації недоліків. Встановлено спеціальні щити для об'яв та оголошень. Впорядковуються автостоянки та під'їзні шляхи. Виготовлено металеві конструкції для пішоходного мосту через залізничні колії. Міст буде закінчено в IV кварталі цього року. Накреслено заходи до поліпшення побутового обслуговування населення та до дальшого благоустрою міста.

Осіб, винних у порушенні правил торгівлі, знято з роботи, а матеріали на них передано слідчим органам.

За допущення недоліків, згаданих у фейлетоні, голові Котовської міськради т. Казміровичу суворо зауважено.

★ У тому ж номері журналу було вміщено листа про те, що у центрі міста Дніпропетровська мало газетних вітрин, а ті, що є, здебільшого стоять порожні.

Як повідомила редакцію секретар Дніпропетровського міськкому КП України т. Гаєвська, цей факт і справді мав місце.

Після виступу Перця на центральній магістралі міста — проспекті К. Маркса встановлено 40 газетних вітрин, де регулярно вивішуються центральні та обласні газети. Такі ж вітрини встановлено й на інших магістралях міста.

Вінегрет з перцем

Мал. В. ГОРБАЧОВА

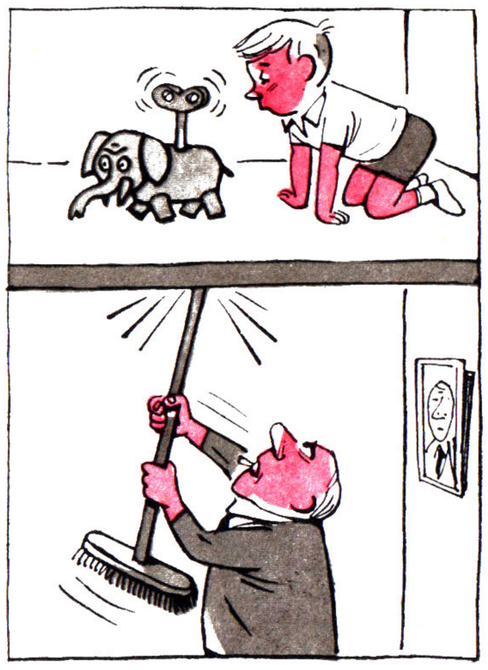

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

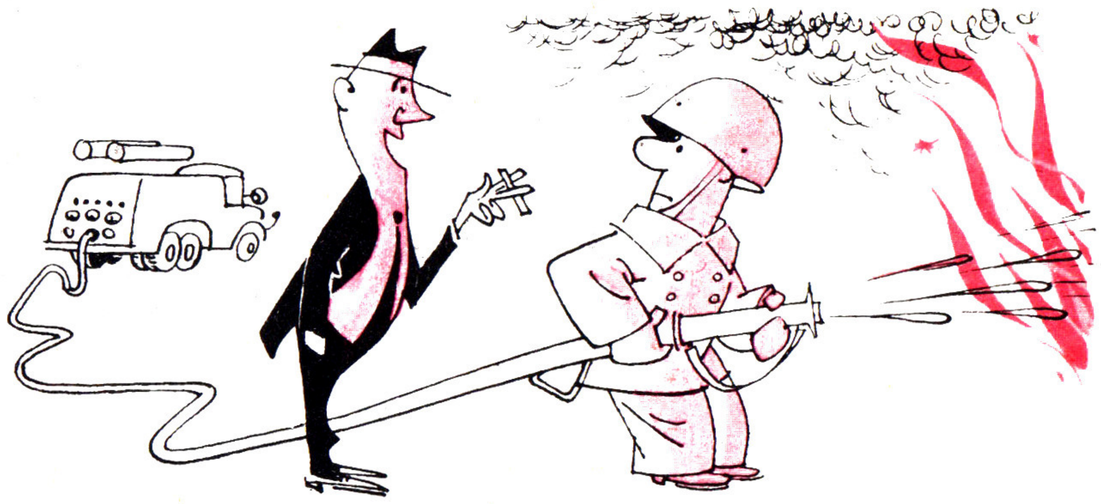

— Вибачте, у вас вогника не знайдеться?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Таку мазанину приніс! Іди собі з богом!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А тобі, малий, чого треба?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ви який чай сьогодні пили — грузинський чи індійський?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Тато казали давати ліки лише в оці пляшки. Вони до них звикли.

Мал. К. ЗАРУБИ

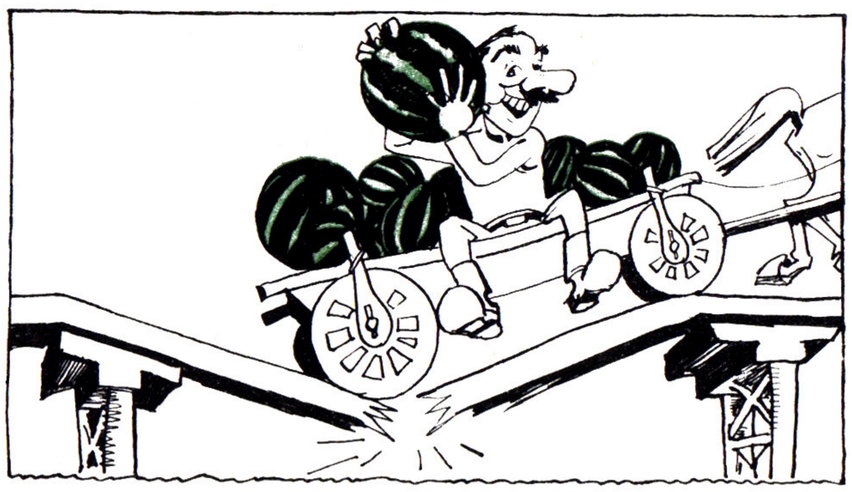

— О, добре тріщить! Мабуть, стиглий.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (745). (на украинском языке). Підписано до друку 19. VII. 1966 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 12648. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04357. Тираж 760 000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

У Сеулі (Південна Корея) недавно відбулася «конференція міністрів закордонних справ країн Азії та району Тихого океану». Конференція проходила під головною режисурою США. Дев'ять міністрів вирішили створити нову організацію, яка дістала назву АЗПАК (Азіатсько-тихоокеанська рада). Мета організації: США хочуть ще глибше втягнути своїх сателітів і лакеїв у воєнні авантюри в Південно-Східній Азії та в Індокитаї.

(З газет).

«Який татко, таке й дитятко»